

Arrest

nr. 270 963 van 5 april 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden *zonder* bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 december 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren op 14 december 1988.

Uit het inlichtingenbulletin A van de Stad Antwerpen blijkt dat de verzoekende partij België binnen gekomen is op 7 juli 2017.

Op 19 juli 2017 registreerde de ambtenaar van de burgerlijke stand de wettelijke samenwoning van de verzoekende partij en haar partner, dhr. H. E.

Op 5 december 2017 diende de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een burger van de Unie in, in functie van haar wettelijk samenwonende partner dhr. H. E., met Nederlandse nationaliteit (bijlage 19ter).

Op 4 juni 2018 besliste de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 5 juni 2018 diende de verzoekende partij een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een burger van de Unie in, in functie van haar wettelijk samenwonende partner dhr. H. E., met Nederlandse nationaliteit (bijlage 19ter).

Op 21 december 2018 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 7 februari 2019 werd door Payoke een aanvraag ingediend voor een Attest van Immatriculatie voor de verzoekende partij, aangezien de partner van de verzoekende partij de wettelijke samenwoning zou stopzetten en de verzoekende partij door het Openbaar Ministerie erkend werd als slachtoffer van mensenhandel.

Op 8 februari 2019 werd door de gemachtigde beslist dat geen Attest van Immatriculatie afgeleverd kon worden, aangezien de F-kaart van de verzoekende partij geldig was tot 5 december 2023.

Op 4 maart 2019 heeft de dienst vreemdelingenzaken bijkomende informatie opgevraagd, met het oog op de uitvoering van een socio-economisch onderzoek op grond van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarbij de verzoekende partij verzocht werd alle relevante informatie over te maken.

Op 20 november 2020 nam de gemachtigde een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Op 21 december 2020 tekende de verzoekende partij beroep aan tegen voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 11 januari 2021 besliste de gemachtigde tot intrekking van de beslissing van 20 november 2020, omdat er informatie beschikbaar was, of beschikbaar had moeten zijn, waarmee geen rekening werd gehouden bij de opmaak van de beslissing. De verzoekende partij werd opnieuw in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 11 maart 2021 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat het beroep tot nietigverklaring zonder doel geworden was, aangezien de gemachtigde de beslissing van 20 november 2020 reeds ingetrokken had.

Op 6 september 2021 heeft de dienst vreemdelingenzaken bijkomende informatie opgevraagd, met het oog op de uitvoering van een socio-economisch onderzoek op grond van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, waarbij de verzoekende partij verzocht werd alle relevante informatie over te maken.

Dit schrijven werd op 24 september 2021 aan de verzoekende partij aangetekend verzonden.

Op 3 november 2021 heeft de verzoekende partij stukken overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 23 november 2021 nam de gemachtigde een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49, 54, 57, gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende

de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: A. L.
Voorna(a)m(en): Z.
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: 14.12.1988
Geboorteplaats: Taouanate
Identificatienummer in het Rijksregister: 2 88.12.14 624-15
Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft het verblijfsrecht bekomen als wettelijk samenwonende partner van E., H. (74.06.10 631-83) n.a.v. een aanvraag tot gezinshereniging die werd ingediend op 5.06.2018. Mevrouw werd in het bezit gesteld van haar F-kaart op 21.12.2018.

Sindsdien is de situatie van betrokkene echter volledig gewijzigd. De wettelijke samenwoning werd eenzijdig stopgezet op 22.01.2019, betrokkene is officieel elders gedomicilieerd sinds 8.02.2019.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° kan dan ook een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene. Betrokkene is immers niet meer gezamenlijk gevestigd met de referentiepersoon. Zij vormen geen gezinsscel meer.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd mevrouw op 06.09.2021 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of betrokkene eventueel toch het verblijfsrecht verder konden uitoefenen. De brief werd aan betrokkene aangetekend toegezonden op 24.09.2021. Daarop legde betrokkene (via haar raadsman) volgende documenten voor:

- Mail advocaat
- Tewerkstellingsattest Stad Antwerpen dd. 05.07.2021 voor periode 09.06.2020 – 09.06.2021
- Attest vakantieverklaring dd. 05.07.2021
- Overeenkomst uitzendarbeid NOWJOBS dd. 16.10.2021
- Werkpostfiche NOWJOBS
- Overeenkomst uitzendarbeid ACTIEF INTERIM dd. 06.10.2021 tot 07.10.2021
- Attest betaling werkloosheidsuitkering 06.2021 – 09.2021
- Attest geen steun OCMW dd. 12.10.2021 voor periode vanaf 01.05.2021
- Medisch attest opname afdeling longziekten 13.04.2021 tot 16.04.2021
- Verklaring arbeidsongeschiktheid van 05.04.2021 tot 18.04.2021 en 18.04 tot 16.05.2021
- Medisch attest 05.10.2021 "patiënt sedert maart 2021 niet in staat werk te zoeken, heden terug gezond"

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluiting werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

Vooreerst moet vastgesteld worden dat betrokkene niet onder de toepassing valt van één der uitzonderingsgevallen voorzien bij artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980:

Betrokkene en de referentiepersoon woonden wettelijk samen van 19.09.2017 tot 22.01.2019, datum waarop de wettelijke samenwoning eenzijdig werd stopgezet. Er is aldus geenszins sprake van drie jaar wettelijke samenwoning zodat het geval onder 1° niet van toepassing is.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Betrokkene stelde de administratie eerder in kennis van een klacht voor seksueel misbruik en uitbuiting met pv-nummer AN.37.LB.012970/2019. Zij voegde bij een eerdere procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens een medisch attest afgeleverd door dokter Tinne SEGERS. Ze werd aanvankelijk erkend als slachtoffer van mensenhandel door procureur els TRAEYS. Later werd dit statuut ingetrokken. Uit navraag bij het parket van Antwerpen bleek dat het dossier n.a.v. de voormelde klacht van betrokkene werd geseponeerd bij gebrek aan bewijs. Het parket stelt in zijn communicatie van 03.10.2021:

“Uit lezing van de verklaringen in het dossier lijkt het erop dat A. L. enkel uit was op verblijfspapieren in België en daarom met de Nederlander E. H. °10.06.1974 een manipulatieve relatie is begonnen. Toen hij door had waarin hij terecht gekomen was en de relatie wilde beëindigen, kwam A. L. met een verzonden verhaal van seksueel misbruik en uitbuiting.

Na de verklaring van E. bleek dat er waarschijnlijk niets van aan was. De uitlezing van de GSM leverde niets op.”

Naar aanleiding van de seponering door het parket werd de begeleiding van betrokkene door Payoke op 30.09.2019 stopgezet. Het onderzoek van het parket haalt daarmee de verklaringen die betrokkene tegenover dokter SEGERS heeft afgelegd onderuit.

Als wij op onze beurt het PV bekijken, dat ons werd overgemaakt door het parket, blijken de beschuldigingen aan het adres van haar echtgenoot inderdaad zeer gedetailleerd en ook wel zwaar misbruik te betreffen. Uit het PV blijkt duidelijk dat de politie die betrokkene verklaring heeft opgenomen haar alle ruimte heeft gegeven om haar verhaal te doen, met begrip voor de emoties die het hele verhaal bij haar teweeg brengt. De referentiemagistraat werd onmiddellijk gecontacteerd waarop deze onmiddellijk besliste mevrouw het statuut mensenhandel toe te kennen en de GSM van betrokkene, alsook een oude GSM van mijnheer, zijn nieuwe GSM en zijn werk-GSM met spoed te laten uitlezen ter ondersteuning van de verklaringen van betrokkene. De agenten hebben betrokkene ook vergezeld om haar spullen op te halen in haar woning. Er werd een buurtonderzoek gedaan, alsook werd navraag gedaan in Nederland naar mijnheer, zijn voertuig werd nagezien/nagekeken waar de wagen zich verplaatst had. Mijnheer werd daarop eveneens verhoord. Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkene geen vaststellingen liet doen bij de dokter om het fysieke misbruik te laten vaststellen, ze raadpleegde kennelijk wel een psychiater bij wie ze op 14.08.2019 op raadpleging ging. Gezien het geheel van de voorgelegde stavingsdocumenten, zowel degene die haar advocaat in de stukkenbundel voorzag als de documenten die ons ter beschikking werden gesteld door het parket, is het redelijk te stellen dat de klachten van betrokkene ernstig zijn genomen en ter dege zijn onderzocht. Er is echter geen aanwijzing terug gevonden waaruit bleek dat de verklaringen van mevrouw waarachtig waren. Wat betreft de ene brief van de psychiater kan bezwaarlijk gesteld worden dat deze ene brief, opgesteld op basis van 1 gesprek met betrokkene, zou kunnen opwegen tegenover alle onderzoeksdaden die de politie op instructie van de onderzoeksrechter heeft verricht en die niets hebben opgeleverd. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat het seksueel misbruik en de uitbuiting waarvan betrokkene beweert het slachtoffer te zijn, niet geloofwaardig genoeg zijn waardoor artikel 42quater, §4, 4° geen toepassing kan vinden.

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e lid van de wet dient bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong.

Betrokkene is thans 32 jaar oud, wat noch bijzonder jong, noch bijzonder oud is. Haar leeftijd vormt aldus geen beletsel voor het nemen van deze beslissing. Ook met betrekking tot haar gezondheidstoestand rijzen geen bezwaren. Integendeel, betrokkene legt een medisch attest dd. 05.10.2021 waaruit blijkt dat zij, na een periode van ziekte, terug gezond is.

Betrokkene verblijft legaal in het Rijk sedert 05.06.2018, datum waarop ze de bijlage 19ter indiende waaruit ze thans haar verblijfsrecht put. Zij beweerde op haar inlichtingenbulletin op 07.07.2017 België te zijn binnengekomen, maar diende pas op 05.12.2017 een eerste verblijfsaanvraag in, welke negatief werd beoordeeld. Er dient opgemerkt te worden dat er geen rechten kunnen worden geput uit periodes van illegaal verblijf of uit verblijfsaanvragen die geen positief gevolg kenden. Betrokkene verblijft bijgevolg iets meer dan drie jaar in België, wat, zeker gezien haar leeftijd, een relatief korte periode is. Het is gelet deze korte verblijfsperiode redelijk te stellen dat zij nog voldoende voeling moet hebben met haar land van herkomst. Betrokkene heeft er het grootste deel van haar leven geleefd, studeerde er en was er voor haar komst naar Europa tewerkgesteld (zie verklaringen t.o.v. dokter SEGERS en consultatie VIS-databank dd. 03.10.2017). Betrokkene gaf bij dokter SEGERS eveneens aan dat zij nog geregeld contact had met haar moeder. Ze stelde ook tijdens de 2 gehoren bij de politie nog contact te hebben met haar familie in Marokko. Betrokkene genoot tussen augustus 2019 en juni 2020 een leefloon. Ze was blijkens fiscale fiches in het dossier wel af en toe tewerkgesteld, maar die tewerkstelling was klaarblijkelijk niet van die aard dat ze volstond om betrokkene toe te laten te voorzien in haar behoeften. Betrokkene is vervolgens tussen juni 2020 en juni 2021 tewerkgesteld voor de stad Antwerpen. Sedert juni 2021 ontvangt ze werkloosheidsuitkering. Betrokkene geeft middels verschillende medische attesten aan ten gevolge van ziekte niet in staat te zijn geweest om te werken of werk te zoeken. Die attesten dekken slechts de periode tussen maart 2021 en 05.10.2021. Betrokkene economische integratie is niet van die aard is dat ze zich verzet tegen het nemen van deze beslissing. Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het

dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België niet opweegt ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Zoals hierboven reeds aangegeven, kwam de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon op 22.01.2019 ten einde wanneer de verklaring van wettelijke samenwoning eenzijdig werd beëindigd. Betrokkene staat sedert 04.07.2019 als alleenstaand ingeschreven, heeft geen minderjarige kinderen in België en heeft voor zover geweten ook geen andere familie in België. Er is wel sprake van familie in Nederland. Niets wijst er op dat zij een beschermenswaardig gezinsleven met iemand zou onderhouden in België.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"Dat art. 42^{quater} als volgt luidt:

(...)

In hoofdorde: Het feit van slachtoffer te zijn van geweld wordt niet weerlegd

De motivering van de bestreden beslissing stelt het volgende:

(...)

Dat verzoekster stelt dat zij wel degelijk het slachtoffer is geweest van familiaal geweld. Vastgesteld moet worden dat ook uit het strafdossier niet met 100 procent zekerheid kan worden vastgesteld dat verzoekster dit niet was.

Verzoekster wijst op het gebruik van de woorden van het parket:

Na de verklaring van E. bleek dat er waarschijnlijk niets van aan was.

Er is dus geen zekerheid hetgeen niet ongewoon is in dergelijke zaken. Het is eerder de regel dan de uitzondering dat daders van dergelijke misdrijven tastbaar bewijs eenvoudig laten verdwijnen.

Het strafonderzoek leverde geen tastbare bewijzen maar de psychiater meende dat er wel degelijk sprake is van geweld. De door gedaagde genomen stelling dat dit stuk weerlegd wordt door de onderzoeksdaden is niet ernstig temeer nu zij zelf aangeeft dat de verklaringen van verzoekster zeer uitgebreid en zeer zwaar misbruik aanduiden.

Dat verzoekster aantoont dat zij slachtoffer is geweest doordat zij het statuut heeft gekregen zij het tijdelijk. Haar gedetailleerde verklaring en het attest van de psychiater tonen dit aan zonder meer.

Het feit dat er geen bijkomende kunnen worden voorgelegd, weerlegt dit niet nu het parket zelf aangeeft dit niet met zekerheid kan worden gezegd.

De motivering van de bestreden beslissing is op dit punt dan ook kennelijk onredelijk.

In ondergeschikte orde: geen beoordeling van schrijnende situatie

Verzoekster wijst op de juiste bewoordingen van art. 42quater § 4 4°:

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

Dat verzoekster derhalve dient aan te geven dat er sprake is van een schrijnende situatie. Slachtoffer zijn van geweld binnen de familie is louter exemplarisch.

De combinatie van de twijfel over het slachtofferschap, het medisch attest en de gedetailleerde verklaringen van verzoekster wijzen wel degelijk op een schrijnende situatie.

Evenwel merkt verzoekster op dat gedaagde enkel focust op de weerlegging van haar slachtofferschap en op geen enkel moment overweegt of de situatie van verzoekster geen schrijnende situatie betreft.

Het attest van de psychiater alleen al wijst op een schrijnende situatie.

Verzoekster stelt vast dat de motivering "schrijnende situatie" niet eens vermeld zodat niet anders kan worden vastgesteld dan dat gedaagde niet afdoende heeft gemotiveerd hieromtrent.

Besluit:

De motivering van de bestreden beslissing is kennelijk onredelijk dan wel niet afdoende.

Doordat de bewoordingen "schrijnende situatie" niet voorkomen in de motivering van de bestreden beslissing kan niet anders dan vastgesteld worden dan dat gedaagde art. 42quater van de Vreemdelingenwet verkeerdelijk toepast.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaan erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat zij wel degelijk het slachtoffer is geweest van familiaal geweld.

De bestreden beslissing is gegrond op artikel 42^{quater}, § 1, 4°, van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“(...) In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet meer gezamenlijk gevestigd is met de referentiepersoon en zij geen gezinscel meer vormen. De verzoekende partij betwist dit op geen enkele wijze.

De verzoekende partij gaat in haar enig middel enkel in op één enkele uitzonderingsgrond die volgens haar op haar geval van toepassing is, namelijk de uitzonderingsgrond bepaald in artikel 42^{quater}, § 4, 4°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“(...) Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

(...)

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het [Strafwetboek](#); (...)”

De bestreden beslissing bevat zeer uitgebreide motieven over deze specifieke uitzonderingsgrond, namelijk:

“Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Betrokkene stelde de administratie eerder in kennis van een klacht voor seksueel misbruik en uitbuiting met pv-nummer AN.37.LB.012970/2019. Zij voegde bij een eerdere procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens een medisch attest afgeleverd door dokter Tinne SEGERS. Ze werd aanvankelijk erkend als slachtoffer van mensenhandel door procureur els TRAETS. Later werd dit statuut ingetrokken. Uit navraag bij het parket van Antwerpen bleek dat het dossier n.a.v. de voormelde

klacht van betrokkene werd geseponeerd bij gebrek aan bewijs. Het parket stelt in zijn communicatie van 03.10.2021:

“Uit lezing van de verklaringen in het dossier lijkt het erop dat A. L. enkel uit was op verblijfspapieren in België en daarom met de Nederlander E. H. °10.06.1974 een manipulatieve relatie is begonnen. Toen hij door had waarin hij terecht gekomen was en de relatie wilde beëindigen, kwam A. L. met een verzonnen verhaal van seksueel misbruik en uitbuiting.

Na de verklaring van E. bleek dat er waarschijnlijk niets van aan was. De uitlezing van de GSM leverde niets op.”

Naar aanleiding van de seponering door het parket werd de begeleiding van betrokkene door Payoke op 30.09.2019 stopgezet. Het onderzoek van het parket haalt daarmee de verklaringen die betrokkene tegenover dokter SEGERS heeft afgelegd onderuit.

Als wij op onze beurt het PV bekijken, dat ons werd overgemaakt door het parket, blijken de beschuldigingen aan het adres van haar echtgenoot inderdaad zeer gedetailleerd en ook wel zwaar misbruik te betreffen. Uit het PV blijkt duidelijk dat de politie die betrokkene verklaring heeft opgenomen haar alle ruimte heeft gegeven om haar verhaal te doen, met begrip voor de emoties die het hele verhaal bij haar teweeg brengt. De referentiemagistraat werd onmiddellijk gecontacteerd waarop deze onmiddellijk besliste mevrouw het statuut mensenhandel toe te kennen en de GSM van betrokkene, alsook een oude GSM van mijnheer, zijn nieuwe GSM en zijn werk-GSM met spoed te laten uitlezen ter ondersteuning van de verklaringen van betrokkene. De agenten hebben betrokkene ook vergezeld om haar spullen op te halen in haar woning. Er werd een buurtonderzoek gedaan, alsook werd navraag gedaan in Nederland naar mijnheer, zijn voertuig werd nagezien/nagekeken waar de wagen zich verplaatst had. Mijnheer werd daarop eveneens verhoord. Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkene geen vaststellingen liet doen bij de dokter om het fysieke misbruik te laten vaststellen, ze raadpleegde kennelijk wel een psychiater bij wie ze op 14.08.2019 op raadpleging ging. Gezien het geheel van de voorgelegde stavingsdocumenten, zowel degene die haar advocaat in de stukkenbundel voorzag als de documenten die ons ter beschikking werden gesteld door het parket, is het redelijk te stellen dat de klachten van betrokkene ernstig zijn genomen en ter dege zijn onderzocht. Er is echter geen aanwijzing terug gevonden waaruit bleek dat de verklaringen van mevrouw waarachtig waren. Wat betreft de ene brief van de psychiater kan bezwaarlijk gesteld worden dat deze ene brief, opgesteld op basis van 1 gesprek met betrokkene, zou kunnen opwegen tegenover alle onderzoeksdaden die de politie op instructie van de onderzoeksrechter heeft verricht en die niets hebben opgeleverd. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat het seksueel misbruik en de uitbuiting waarvan betrokkene beweert het slachtoffer te zijn, niet geloofwaardig genoeg zijn waardoor artikel 42quater, §4, 4° geen toepassing kan vinden.”

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing vooreerst dat de verzoekende partij de administratie eerder in kennis stelde van een klacht voor seksueel misbruik en uitbuiting met pv-nummer AN.37.LB.012970/2019, dat zij bij een eerdere procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens een medisch attest toevoegde afgeleverd door dokter Tinne SEGERS en dat zij aanvankelijk werd erkend als slachtoffer van mensenhandel door procureur Els TRAETS. De verzoekende partij focust in haar enig middel op deze elementen in een poging aannemelijk te maken dat er wel degelijk sprake is van een schrijnende situatie zoals vermeld in artikel 42quater, § 4, 4°, van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij lijkt daarbij echter uit het oog te verliezen dat de verwerende partij zeer uitgebreid de voornoemde elementen weerlegt in de verdere motivering van de bestreden beslissing. Ter weerlegging van deze drie voornoemde elementen brengt zij een hele reeks andere elementen aan, namelijk dat het statuut van slachtoffer van mensenhandel van de verzoekende partij later werd ingetrokken, dat uit navraag bij het parket van Antwerpen bleek dat het dossier n.a.v. de voormelde klacht van betrokkene werd geseponeerd bij gebrek aan bewijs, dat het parket in zijn communicatie van 3 oktober 2021 stelt dat *“Uit lezing van de verklaringen in het dossier lijkt het erop dat A. L. enkel uit was op verblijfspapieren in België en daarom met de Nederlander E. H. °10.06.1974 een manipulatieve relatie is begonnen. Toen hij door had waarin hij terecht gekomen was en de relatie wilde beëindigen, kwam A. L. met een verzonnen verhaal van seksueel misbruik en uitbuiting.”*, dat na de verklaring van E. bleek dat er waarschijnlijk niets van aan was, dat de uitlezing van de GSM niets opleverde, dat naar aanleiding van de seponering door het parket de begeleiding van betrokkene door Payoke op 30 september 2019 werd stopgezet, dat het onderzoek van het parket daarmee de verklaringen die betrokkene tegenover dokter SEGERS heeft afgelegd onderuit haalt, dat uit het PV blijkt dat de beschuldigingen aan het adres van haar echtgenoot inderdaad zeer gedetailleerd en ook wel zwaar misbruik betreffen maar dat uit het PV duidelijk blijkt dat de politie haar alle ruimte heeft gegeven om haar verhaal te doen, met begrip voor de emoties die het hele verhaal bij haar teweeg brengt, dat men

de GSM van betrokkene, alsook een oude GSM van mijnheer, zijn nieuwe GSM en zijn werk-GSM met spoed heeft laten uitlezen ter ondersteuning van de verklaringen van betrokkene, dat de agenten betrokkene ook vergezeld hebben om haar spullen op te halen in haar woning, dat er een buurtonderzoek en navraag werd gedaan in Nederland naar mijnheer, dat zijn voertuig werd nagezien/nagekeken waar de wagen zich verplaatst had, dat mijnheer daarop eveneens werd verhoord, dat uit het administratief dossier verder blijkt dat betrokkene geen vaststellingen liet doen bij de dokter om het fysieke misbruik te laten vaststellen, dat ze kennelijk wel een psychiater raadpleegde bij wie ze op 14 augustus 2019 op raadpleging ging. De verwerende partij concludeert dat gezien het geheel van de voorgelegde stavingsdocumenten, zowel degene die haar advocaat in de stukkenbundel voorzag als de documenten die haar ter beschikking werden gesteld door het parket, het redelijk is te stellen dat de klachten van betrokkene ernstig zijn genomen en ter dege zijn onderzocht, maar dat er echter geen aanwijzing is teruggevonden waaruit bleek dat de verklaringen van mevrouw waarachtig waren. De Raad acht deze motivering bovendien helemaal niet kennelijk onredelijk. De verwerende partij haalt immers een hele reeks elementen aan die de drie elementen waarop de verzoekende partij zich baseert om te pogen aannemelijk te maken dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie, onderuit halen. De verzoekende partij betwist deze hele reeks van elementen overigens niet, en zij blijven dan ook overeind. De loutere mening van de verzoekende partij dat volgens haar die drie elementen op zich volstaan om een schrijnende situatie zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, § 4, 4°, van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken, doen daar uiteraard niets aan af. De Raad acht het verder niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij, en de verzoekende partij maakt het tegendeel ook niet aannemelijk, om te motiveren dat wat betreft de ene brief van de psychiater bezwaarlijk kan gesteld worden dat deze ene brief, opgesteld op basis van 1 gesprek met betrokkene, zou kunnen opwegen tegenover alle onderzoeksdaaden die de politie op instructie van de onderzoeksrechter heeft verricht en die niets hebben opgeleverd. De Raad acht het dan ook evenmin kennelijk onredelijk van de verwerende partij te concluderen dat het seksueel misbruik en de uitbuiting waarvan betrokkene beweert het slachtoffer te zijn, niet geloofwaardig genoeg zijn waardoor artikel 42^{quater}, §4, 4° geen toepassing kan vinden.

De verzoekende partij laat de overige, zeer uitgebreide motieven van de bestreden beslissing ongemoeid en betwist ze op geen enkele concrete wijze. Zij blijven dan ook, eveneens, overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU